

Predica de la Krefeld, 03 septembrie 2006

[se fac unele anunțuri, se transmit saluturi și apoi surorile cântă]

Amin! În scurt timp va fi realitate, Domnul va reveni, El va lua acasă Mireasa. Încă stă scris în Apoc. 19.7: „și mireasa Lui s-a pregătit”. Nu este scris: „și toate bisericile, și toată creștinătatea s-a pregătit!”, ci „și mireasa Lui s-a pregătit”. Mireasa îl cunoaște pe Mirele și Mirele Își cunoaște mireasa. A avut loc o întâlnire înainte, o promisiune a fost dată și apoi vine și ziua, cum este situația și în sfera pământească, vine această zi înaltă, ziua de nuntă. Tot astfel va fi și cu mireasa Mielului. Noi mulțumim lui Dumnezeu fiindcă ne putem număra în acest timp între cei care nu sunt doar credincioși, ci noi să credem așa cum spune Scriptura. Noi să fi și înțeles ce a spus Ioan în 1 Ioan 5.10: „cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl face mincinos.” Frați și surori, a-L crede pe Dumnezeu, a crede Cuvântul lui Dumnezeu este un cadou direct al lui Dumnezeu. Toți ceilalți cred răstălmăcirile proprii despre Cuvânt, dar poporul lui Dumnezeu crede Cuvântul în original și îl primește din toată inima.

Cum am spus noi deseori: unde Cuvântul este încă răstălmăcit nu este nici o descoperire, unde este descoperire Cuvântul nu mai este răstălmăcit, ci pur și simplu ne-a fost dăruit ca un cadou din partea lui Dumnezeu.

În ultimul cântec pe care l-a cântat corul, am auzit și noi: „voi trebuie ca să fiți născuți din nou!” Domnul nostru spune în Evanghelia după Ioan, capitolul 3 versetul 6: „ce este născut din carne, este carne”. „și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am spus: <<Trebuie să vă nașteți din nou!>>” Și anume să fiți născuți din nou de sus. Despre aceasta am vorbit noi destul de des.

Eu aș dori să-i încurajez într-un mod deosebit pe toți tinerii, care au venit ieri în față, să creadă că Cuvântul lui Dumnezeu ... și Duhul lui Dumnezeu să împlinească cu ei scopul pentru care își trimite Dumnezeu Cuvântul Său și prin care este lucrător Duhul Său.

Eu aș mai avea încă o rugămintă: cine dorește să-L trăiască pe Dumnezeu cu adevărat, trebuie să-L cheme în rugăciune. Nu doar în gândurile lui - ci trebuie să-și deschidă gura, trebuie să-L cheme pe Domnul cu cuvinte. Domnul nostru a zis, este undeva în Marcu, Marcu 12: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și tot cugetul tău și cu toată puterea ta” („cu toată gândirea ta” în germană). Gândirea își are și ea locul ei, dar în rugăciune nu trebuie să ne gândim, în rugăciune trebuie rostite cuvinte. „Cheamă-Mă în necazul tău și Eu te voi te voi mântui”. Astfel noi, prin rugăciune, vom rosti cuvintele pe care le gândim și Dumnezeu ne va asculta.

Ieri am vorbit despre Faptele Apostolilor 15 și eu am încă câteva versete din acest capitol pe care doresc ca să le împărtășesc cu voi. Este vorba despre faptul că Dumnezeu are o Biserică pe pământ, o Biserică care corespunde modelului dumnezeiesc, o Biserică unde sunt și bătrâni, o Biserică unde sunt slujbe, daruri și sarcini. Și aceasta se întâmplă în special pentru ca întregii lumi, cu adevărat întregii lumi să-i poată fi adus Cuvântul ceasului și toate interpretările vor fi cu adevărat măturate de pe masă, în adevăratul sens al cuvântului, pentru că ele nu au ce căuta în Biserica Dumnezeului celui Viu. Noi aici, în acest loc, vorbim clar, și aceasta este datoria noastră înaintea lui Dumnezeu. Noi nu vom ataca nici un frate, nu vom numi pe nimeni cu numele lor, dar

noi vom sta pentru adevăr până la ultima suflare. Noi ieri am citit-o: „*voi veți recunoaște adevărul și adevărul vă va elibera*”.

În special, două versete biblice din Vechiul Testament pe care eu doresc să le citesc acum și apoi și din Noul Testament. În Amos 3 eu doresc să citesc de la versetul 3. [Ca nimeni să nu aibă impresia că am uitat de ei, doresc ca să-i salut pe toți în toată lumea și să transmit saluturile din partea tuturor care m-au sunat și care sunt în legătură cu noi.] Dar acum citim în Amos 3 de la versetul 3: „*Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți? („fără să se fi întâlnit?” în gemană) Răcnește leul în pădure, dacă n-are pradă? Zbiară puiul de leu din fundul vizuinei lui, dacă n-a prins nimic? Cade pasărea în lațul de pe pământ, dacă nu i s-a întins o cursă?*” Noi am vorbit și despre 2 Timotei 2, că trebuie să ne eliberăm din cursele care ni s-au întins, din capcanele care ni s-au pus în drum. Mai departe este scris: „*Sau sună cineva cu trâmbița într-o cetate, fără să se spăimânte poporul? Se întâmplă o nenorocire într-o cetate, fără ca s-o fi permis Domnul?* [este scris în limba germană] *Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci. Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va prooroci?*”

Apoi, direct în Amos 5.4: „*Căci așa vorbește Domnul către casa lui Israel: „Căutați-Mă și veți trăi! Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal și să nu treceți la Beer-Șeba. Căci Ghilgalul va fi dus în robie, și Betelul va fi nimicit.*” Haideți ca să facem un salt la Iacov în Vechiul Testament. Întâlnirea lui cu Domnul Dumnezeu... el vede scara, el unge piatra pe care a fost culcat și a avut acel vis și numește locul Bet-El – Casa lui Dumnezeu. Și acum este scris aici, Domnul a spus-o: „Nu căutați Betelul - va deveni o casă a nenorocirii (în germană)”. Versetul 6: „*Căutați pe Domnul și veți trăi! Temeți-vă ca nu cumva să apuce ca un foc casa lui Iosif, și focul acesta s-o mistuie, fără să fie cineva la Betel ca să-l stingă.*” Gândul principal este: dacă Dumnezeu este prezent într-un loc și se descoperă și vorbește și poporul Său se adună acolo, așa cum i-a fost spus lui Moise: „*Strânge poporul la Mine!*”, atunci se întâmplă lucruri mari. Fie că a fost în timpul lui Moise, Solomon, fie că a fost în timpul Testamentului Vechi, de fiecare dată când Dumnezeu era prezent într-un loc, El și-a descoperit puterea Lui și slava lui. Dar mai târziu, când vizita dumnezeiască lua sfârșit, toate aceste locuri erau făcute niște locuri de pelerinaj. Și cine citește Biblia corect va constata chiar că în Israel a fost slăvit și șarpele pe care Moise l-a ridicat până când Ezechia a venit și l-a sfărâmat în bucăți.

Ce să fie spus cu aceasta? Nu mergeți la Betel, nu la Ghilgal, nu la Beer-Șeba, nu căutați locurile trecutului în care Dumnezeu s-a descoperit, ci fiți acolo unde Dumnezeu se descoperă acum, unde Dumnezeu este acum prezent, unde Dumnezeu vorbește acum. Și de aceea, acest loc nu este un loc de pelerinaj, aici nu întrebuițăm forma de trecut, ci cea de prezent. Nu „a fost odată”, ci „este”. Dumnezeu nu este „Eu am fost” ci Dumnezeu este „Eu sunt”, Dumnezeul prezentului, Dumnezeul care se descoperă, care vorbește și care lucrează. Apoi avem aici în versetul 7 motivarea: „*voi care prefaceți dreptul în pelin și călcați dreptatea în picioare. Ei urăsc pe cel ce-i mustră la poarta cetății și le este scârbă de cel ce vorbește* [„cel ce le vorbește adevărul” - este scris în limba germană] *din inimă*”. Aceasta așa a fost, este așa și va rămâne așa! Noi nu avem nevoie să mergem în pelerinaj la Ierusalim, ca să ascultăm acolo Cuvântul! Timpul Ierusalimului va veni. Noi nu avem nevoie să mergem în pelerinaj în New York, nici la Jeffersonville, ca să ascultăm Cuvântul Domnului! Cuvântul lui Dumnezeu a venit la noi și prin descoperire ne-a fost dăruit prin har. Și noi purtăm acest Cuvânt în toată lumea ca o mărturie, ultima mărturie, ca toți oamenii să aibă posibilitatea să se decidă pentru Domnul.

După aceea noi am vorbit și despre faptul că voia lui Dumnezeu trebuie să se împlinescă prin har în viețile noastre. Noi am citit locurile din Evangheliile, din Matei 26.39, am citit Marcu

14.36, am citit Luca 22.41-42 și noi am putea chiar să citim când I s-a spus Domnului și Mântuitorului nostru: „frații tăi, surorile tale și mama ta sunt aici. Ei doresc să vorbească cu Tine.” Răspunsul Lui a fost mai întâi o întrebare: „Cine sunt frații mei? Cine sunt surorile mele?” După aceea El dă și răspunsul: „*Toți care fac voia Tatălui Meu ceresc aceștia sunt frații Mei și surorile Mele și mama Mea*”.

Această voie a lui Dumnezeu trebuie să o punem față în față, că dușmanul și-a luat dreptul și s-a făcut independent și a rostit 3 „eu vreau”...da, dacă o luăm mai exact, de 4 ori dușmanul, Lucifer... Și cuvântul „Lucifer” înseamnă „purtătorul luminii”. Din cele 6 lecții ale mele de limba spaniolă am înțeles: „La luz: lumina”, Lucifer, purtătorul luminii. Se poate citi în Isaia 14.13-14. Acolo, dușmanul, a îndrăznit să spună sus în cer: „eu vreau să mă ridic.” A îndrăznit să spună: „eu vreau pe muntele adunării”, a îndrăznit să spună: „eu vreau să mă sui pe vârful norilor”, a îndrăznit să spună: „eu vreau să mă fac ca Cel Prea Înalt”. Și aceste 4 „eu vreau”... Domnul nostru a făcut apoi de cunoscut voia lui Dumnezeu, aici pe pământ și ne-a inclus și pe noi în această voie a lui Dumnezeu, ca să ne desprindem din toate cursele dușmanului, cu „eu vreau” ale lui și să ne întoarcem la Dumnezeu și să fim pe de-a-ntregul în voia lui Dumnezeu. De aceea este scris în 2 Tim2 că noi trebuie să ne desprindem din cursele dușmanului ca să nu-i mai facem voia, ci să facem voia lui Dumnezeu. Eu cred că Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost descoperit cu un scopul ca Biserica cu adevărat în toate sferile să iasă din voia proprie. Și această voie proprie este voia dușmanului... Noi, cu toții, suntem o parte din creațiunea decăzută și cu toții am fost de fapt născuți în voia proprie. Atunci Samuel i-a spus lui Saul: „voia proprie este ca păcatul vrăjitoriei și ca idolatria”. O spun încă o dată, Dumnezeu s-a preocupat de noi, i-a fost milă de noi și l-a trimis pe fratele Branham cu o vestire clară ca cristalul ca să readucă Biserica Dumnezeului Celui Viu la început și să ne dăruiască introducerea în Cuvânt, ca noi să fim sfințiți în Cuvântul adevărului și astfel noi să putem trăi prin har pregătirea noastră, prin harul lui Dumnezeu.

Dacă fratele Branham pe lângă vestire, ca și om a spus de câteva ori ceva, ca o așteptare a acelor lucruri care vor veni, atunci acestea trebuie să i le lăsăm lui Dumnezeu. Datoria mea nu este ca să judec sau să apreciez ceea ce este între Dumnezeu și fratele Branham. Datoria mea este să vestesc ceea ce este între Dumnezeu și Biserică, ceea ce i-a fost ei rânduit de Dumnezeu.

Am adus aici multele pagini, unde frații se ostenesc mult și scriu, și scriu, despre tragerea a treia, despre pecetea a șaptea, despre cele șapte tunete și scriu...

Un frate scrie chiar în această broșură, în limba franceză, despre Apocalipsa 14.6-10, ordonează apoi Apocalipsa 14 cu cele 3 mesaje, care sunt aduse aici, cu versetele din Maleahi 4.5, Matei 24.45 și apoi Matei 25.6. Același bărbat scrie aici: „eu pot menționa și mărturisi că acești trei bărbați mi s-au arătat deseori și m-au vizitat în puterea lui Dumnezeu”. Nu, n-a venit nimeni. Nimeni n-a venit și noi trebuie să spunem pur și simplu că nu permitem să rămână valabilă nici o închipuire. Ceea ce avem noi nevoie acum sunt niște bărbați care nu mai doresc să fie ceva, care nu mai doresc să știe ei ceva, să poată face ei ceva, ci ei înșiși să se supună sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca El să poată așeza slujbe în Biserica Lui.

O spun încă o dată, în special și cu Apocalipsa 10, mie îmi este de ajuns dacă este scris: „*Pecetluiește ce au vorbit cele șapte tunete*”. Aceasta îmi dă o pace cerească, eu n-am nici o problemă cu acest verset. Este minunat. Pe deasupra, cele șapte tunete au loc abia când Domnul coboară ca Îngerul Legământului cu cărticica deschisă, ca proprietar original și își pune picioarele pe mare și pe pământ și își anunță Împărăția Lui.

Haidem să lăsăm toate lucrurile acolo unde Dumnezeu le-a pus! Nouă ne este de ajuns acest fapt. Bineînțeles, fratele Branham – aceasta eu am reamintit-o deseori aici – în 28 februarie 1963 când a s-a arătat norul supranatural în care se aflau cei șapte îngeri, el a auzit șapte lovituri de tunet

asurzitoare. El lovește în amvon de 7 ori în 24 martie 1963 și spune: „Cele șapte tunete au fost atât de puternice și au vrut să exprime ceva”. Dar fiindcă nu a existat un al doilea verset despre cele 7 tunete, fratele Branham a folosit Apoc. 10. Dar Apocalipsa 10 este și rămâne Apocalipsa 10.

Și eu aș putea astăzi să iau un verset după altul, din Vechiul și din Noul Testament, și să arăt că este permis ca profeția biblică să fie văzută cu dublă aplicare. „*Am chemat pe fiul Meu din Egipt*”. Acest lucru s-a întâmplat în timpul lui Moise. În Osea 11.1: „*Am chemat pe fiul meu din Egipt*”. Matei 1: Iosif pleacă în Egipt și se întoarce ca să se împlinească: „*Din Egipt am chemat pe Fiul Meu*”. Vă rog, frați din întreaga lume, lăsați Cuvântul în rânduiala dumnezeiască! Lăsați totul acolo unde este și unde-și are locul!

Fratele Branham cu adevărat a accentuat 3 interdicții, și anume: nu avem voie să scoatem Cuvântul din context, nu avem voie să plasăm greșim Cuvântul, nu avem voie să-l folosim fals. Și de aceea, Pavel scrie: „*Cuvântul adevărului trebuie (în limba germană) să fie împărțit și vestit corect*”. De aceea Dumnezeu trebuie să ne dăruiască o privire de ansamblu prin har ca noi să știm prin descoperire, s-o știm de la Dumnezeu unde își are locul. Fratele Schmidt a citit Cuvântul: „*Dacă Tu nu mergi personal cu noi, atunci noi nu plecăm din acest loc.*” Nu a spus Domnul nostru: „*Eu mă voi reîntoarce la voi și voi fi cu voi*”? El Însuși este cu noi prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este cu noi și ne conduce în tot adevărul.

Frați și surori, noi putem de fiecare dată să confirmăm că nu am urmat niște basme meșteșugit alcătuite și nici nu-i ascultăm pe cei patru frați care au intenții bune, care l-au cunoscut bine pe fratele Branham, care au mâncat și au băut cu el. Unuia, fratele Branham i-a spus cutare lucru, celui alt cutare, celui de-al treilea cutare lucru, celui de-al patrulea cutare lucru. Și toți pretind că „prorocul mi-a spus cutare și cutare lucru”, al doilea, al treilea și al patrulea. Și rezultatul ar trebui apoi să fie o misiune în cort și că cutare și cutare ar trebui să se mai întâmple. Pentru mine, fratele Frank, slujba fratelui Branham a luat sfârșit în 24 decembrie 1965. Atât!

O altă întrebare adresată acestor frați ar fi: unde există un exemplu în Sfânta Scriptură, ca un proroc să se fi întors cândva ca să-și continue și să-și desăvârșească slujba? Dacă nu există o făgăduință în Biblie atunci nu există nici o împlinire. Există numai împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Restul sunt niște închipuiri omenești. Așa a fost situația și în zilele Domnului nostru. Ne gândim la ceea ce a spus Mântuitorul: „*Dacă Eu vreau ca acesta să nu moară până vin*”. Și apoi s-a răspândit vestea că acest ucenic nu moare până când vine Domnul. Am putea să luăm versete și versete biblice și să spunem că totul trebuie înțeles corect, să fie lăsat în acel context în care Dumnezeu l-a pus și pentru care l-a rânduit.

Locurile din Timotei doresc să le mai citesc acum încă o dată, ca bază, înainte să ne întoarcem, scurt, la Faptele Apostolilor 15. Aici, în scrierea apostolului Pavel, în special către Timotei, avem exprimări care sunt de o mare însemnătate până la sfârșitul timpului. 2 Tim 2.15: „*Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului*”. 2 Tim 3.10: „*Tu însă ai urmărit de aproape, învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea*”. După aceea se continuă: 2 Tim. 4.3-4, Cuvântul foarte cunoscut nouă tuturor - și pentru mine de o mare însemnătate. Citesc numai versetul 3 și 4: „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își voi întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite*.” Înainte ca noi să ne putem îndrepta spre istorisiri închipuite, trebuie să fi întors în prealabil spatele Cuvântului adevărului. Doar dacă cineva refuză adevărat Cuvântul, se deschide pentru fabule și pentru închipuiri. Și noi avem datoria să ieșim

afară din toate răstălmăcirile, să le zdrobim cu sabia Duhului și să spunem că poporul lui Dumnezeu este rânduit la aceasta: să ajungă la adevărata libertate a copiilor lui Dumnezeu.

Am amintit-o deja ieri, am vorbit despre Faptele Apostolilor 15 - era un model. Biserica din creștinismul primar este Biserica-model. Totul se întoarce la început. La început era Cuvântul și nu răstălmăcirea. La început era hotărârea Duhului celui Sfânt și hotărârea apostolilor și a prezbiterilor. Dar totul s-a întâmplat cadrul Bisericii. Eu mi-am notat aici locul, atunci era vorba despre tăierea împrejur, despre Lege, despre Sabat, fiindcă oamenii care au devenit credincioși n-au înțeles că Dumnezeu a făcut un început nou, un legământ nou, care a fost făgăduit în Vechiul Testament, în special în Ieremia 31, și care a fost încheiat în Noul Testament. Și Domnul nostru a spus-o clar în Matei 26.26 și apoi și în Marcu 13: „*Acesta este legământul cel nou în sângele Meu.*” Dar, au existat credincioși care au luat lucrurile legământului Vechi în legământul cel nou - au vrut să le ia cu ei. În această legătură doresc să citesc câteva versete biblice ca să arăt că pentru ei nu era ușor, fiindcă ei au crezut Cuvântul, asta înseamnă că au crezut scrierile vechi testamentare doar că ei încă n-au înțeles că această Scriptură și-a găsit acum împlinirea. Astăzi, chestiunile litigioase sunt pecetea a șaptea, trâmbița a șaptea, cele șapte tunete... Și apoi trebuie să spunem: frați din toată lumea, îndepărtați-vă de aceste lucruri! Lăsați totul în seama lui Dumnezeu! El știe ce să facă și El face totul la timpul Său.

Frați și surori, în Geneza 17.9-14, Dumnezeu a cerut tăierea împrejur de la Avraam ca semnul legământului. Noi putem să ne închipuim că iudeii care au devenit credincioși, ca fiii ai lui Avraam, bineînțeles s-au gândit la faptul că tăierea împrejur este semnul legământului. În Exod 31.12-17 sabbatul este semnul legământului între Dumnezeu și poporul Său Israel. De trei ori în aceste versete a fost rostit: „*un semn între Mine și Israel*”. Mergem mai departe, în Romani 10: „*Legea este ceva păcătos? Nicidecum! păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege.*” Noi vedem că totul își are locul potrivit: harul, Legea, iertarea, totul își are locul lui. O lege trebuie să existe ca să ne dovedească păcatele noastre. Și de aceea a dat Dumnezeu Legea, ca noi să putem fi dovediți de păcatele noastre. În Matei 5.17-18 Domnul nostru spune: „*Nu* am venit să desființez Legea și Prorociei, ci să împlinesc.” Și El confirmă: „Cerul și pământul vor trece, dar din Lege nu va trece nici o iotă”. După aceea, în Romani 7.14, Pavel scrie: „*Știm, că Legea este duhovnicească.*” Dar care este partea duhovnicească din Lege? Că ea doar numai ne osândește. Da, Duhul dovedește de păcat. „*Când Duhul Sfânt va veni, El va dovedi lumea vinovată de păcat - că n-a crezut în Mine*”. Pur și simplu, dovedirea prin Duhul trebuia să se întâmple prin Lege și așa era lucrător Duhul lui Dumnezeu în legătură cu Legea, ca să ne dovedească, ca să ne conducă la pocăință, ca noi să plângem și să-L rugăm pe Domnul să ne ierte toate păcatele noastre. Aceasta este partea duhovnicească, pe care o putem regăsi și în Lege. De aceea, Pavel a scris că Legea este duhovnicească. Romani 8.2: acum vine legea a doua, legea lui Hristos. Romani 8.2: „*În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.*” Aleluia! Cine Dumnezeu! Noi vedem cum apostolii, și în special Pavel, au tratat această temă, s-au aprofundat în tema aceasta, au arătat importanța Legii, importanța harului. Pur și simplu, ei au arătat din Vechiul și Noul Testament, prin Har, trecerea de la vechiul la noul Legământ. Galateni 3.10: „*căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem*”. Noi remarcăm - aici este vorba de partea duhovnicească din Lege și nu „tu trebuie să faci sau să nu faci”, ci păcatele sunt acolo și Duhul ne dovedește de păcat. Apoi Galateni 3.13: „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii*”. Cine dorește să citească despre blestemul legii, trebuie să se străduiască și să citească Deuteronom 27 de la versetul 15. Acolo sunt rostite 12 cuvinte sau blesteme, care nu sunt doar păcate, ci sunt blesteme. Dar Hristos ne-a eliberat de blestemul care L-a lovit pe El însuși. Noi putem citi în Galateni, este scris că noi am fost răscumpărați din blestemul legii., pentru că

Hristos s-a făcut blestem pentru noi. Galateni 3:13: „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, fiindcă este scris <<Blestemat este oricine este atârnat pe lemn>>*”. Galateni 3.13. Deci, nu doar iertarea păcatelor, nu doar împăcare cu Dumnezeu în general, ci tot ceea ce ni s-a putut întâmpla în viață, toate păcatele, toate lucrurile care au atras după ele blestemul – noi suntem eliberați total, răscumpărați total prin sângele Mielului. Fiecare păcat este iertat, fiecare blestem este dezlegat prin Acela care a luat blestemul asupra Lui, căci este scris: „*Blestemat este oricine este atârnat pe lemn.*” Fiul lui Dumnezeu a fost atârnat pentru toți fiii și toate fiicele lui Dumnezeu, pe cruce. Vina noastră, păcatul nostru, toate, le-a luat asupra Lui. Frați și surori, prețul pentru eliberarea noastră, a fost un preț mare. Domnul nostru ne-a iubit cu adevărat atât de mult încât El Și-a dat viața pentru noi. Galateni 3.23: „*Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza legii.*” Pur și simplu eram ținuti sub paza legii, până a venit Harul, până când a fost așezată credința. Și în Galateni 3.19 este scris: „*Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege*”.

Noi ne întoarcem la aceste lucruri fiindcă ieri am vorbit despre faptul că iudeii sau bărbați din Galileea sau Iudeea, au venit, au adus neliniște în Ierusalim. Și apostolii, și bătrânii și Biserica s-au adunat să hotărască... Și frați și surori, ce a fost hotărât atunci, s-a întâmplat sub conducerea și inspirația Duhului Sfânt și este valabil până la sfârșit, prin urmare și astăzi.

Ca să luminăm foarte scurt tăierea împrejur... Ea trebuia să arate legământul cu Dumnezeu. Exod 4.24-26. Moise, care a primit însărcinarea, în cele 2 versete dinainte, să spună faraonului: „Lasă poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.”, nu și-a tăiat împrejur propriul fiu. Și Domnul vine asupra lui, într-un loc unde a rămas Moise peste noapte, l-a întâlnit și a vrut ca să-l omoare. El, Moise, să conducă pe popor din Egipt afară și n-a tăiat împrejur pe propriul său fiu... Dumnezeu i-a spus: „Așa nu se poate!” Și Sefora a luat o piatră ascuțită și a făcut tăierea împrejur.

De ce tăierea împrejur? Cu adevărat... și nu mi-o luați în nume de rău și nu vă poticniți de aceasta, dar există cu adevărat 2 lucruri, care ne vor însoți până la sfârșit, care se întorc la început, la căderea în păcat. Femeile își vor naște fiii cu dureri, căci astfel i-a spus-o Domnul Dumnezeu Evei direct după căderea în păcat: „*cu durere vei naște copii.*” Nu „copilul tău”, ci vei naște „copiii tăi”! Apoi este scris: „Adam a cunoscut pe soția lui și ea a născut pe Cain și a continuat și a născut și pe Abel.” Nu eu am scris aceasta! Așa este scris în Geneza 4.1. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este scris în așa mod ca nici un înțelept să nu-l înțeleagă. Totul trebuie ca să fie descoperit prin Har, de la început până la sfârșit. La bărbați, semnul legământului a fost reinnoit, Dumnezeu a arătat cum și în ce mod a avut loc primul păcat, și tăierea împrejur trebuia să se facă la bărbat.

Și Domnul nostru s-a supus Legii, și El a fost tăiat împrejur în a opta zi, conform Luca 2.21, ca prin aceasta să aducă dovada că El a venit în trupul Său de carne ca să salveze din cădere creația decăzută prin sângele Lui scump și sfânt, pe care l-a vărsat pe crucea de pe Golgota. De la început până la sfârșit, noi avem de-a face cu planul tainic de mântuire al Dumnezeului nostru. Nu doar cu căderea în păcat ci și cu mântuirea din cădere. Și de aceea, Domnul nostru a trebuit să vină în trup. În Vechiul Testament, El nu a fost Fiu, ci El a fost Domnul. În Noul Testament, El este Fiul și Domnul, căci astfel este scris: „*Astăzi, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.*” Nu Dumnezeu s-a născut, Fiul s-a născut. Și aici trebuie să citim exact fiecare Cuvânt așa cum este scris. În Luca 2.11 este scris, și în alte versete biblice. O, dacă toți care nu au nici o descoperire și-ar ținea gura până când Dumnezeu li se descoperă, până când ei intră în Locul Prea Sfânt a lui Dumnezeu. Și mai înainte să fie ei învățați de Dumnezeu, înainte ca ei să fie pe punctul de a-i învăța pe alții. Domnul Isus a avut nevoie de 40 de zile ca să-și învețe ucenicii și abia după aceea a spus: „*Duceți-vă și învățați toate popoarele!*” Cine n-a fost învățat de Domnul în prealabil

habar n-are ce este învățătura Domnului. Și cum am citit-o noi și ieri, din Luca 24, că Domnul le-a deschis ucenicilor Săi înțelegerea pentru Scriptură.

Ne întoarcem la Faptele Apostolilor 15:1, la afirmația celor veniți din Iudeea, că nimeni dintre neamuri nu poate fi mântuit fără tăierea împrejur. Faptele Apostolilor 7.8. Dumnezeu i-a dat lui Avraam legământul tăierii împrejur, conform căruia l-a tăiat împrejur pe Isaac a opta zi. Romani 2:28, 29. Nu tăierea împrejur în carne, ci tăierea împrejur a inimii, în duh, trebuie să se facă. Aici vedem cum Pavel conduce lucrurile spre ceea ce rânduise Dumnezeu, spre ceea ce trebuia să se întâmple în trup și apoi trecerea de la tăierea împrejur în carne făcută de mână la tăierea împrejur a inimii. Și despre aceasta este vorba acum. Dumnezeu nu i-a spus bărbatului: „Te voi reînzestra”, ci Dumnezeu a spus: „voi încheia un legământ nou cu voi și vă voi da o inimă nouă și un duh nou, vă voi dărui o viață nouă, prin Har.” Apoi mergem mai departe la Romani, capitolul 4.11: „*tăierea împrejur ca un semn, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o câpătase prin credință pe când era netăiat împrejur.*” Și tăierea împrejur a fost doar pecetea pe care Dumnezeu i-a aplicat-o. La credință a venit ascultarea. Și la noi trebuie să vină ascultarea la credință și apoi se va descoperi binecuvântarea lui Dumnezeu. Romani 4.12: „*dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam.*” Galateni 5.6: „*căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.*”

Noi vedem dovada conducerii Duhului Sfânt, vedem cum explică Pavel tema care a fost pusă în discuție în Fapte Apostolilor 15 și le arată credincioșilor, cum o gândește Dumnezeu și cum s-a întâmplat. 2 Corinteni 5.17: „*dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate s-au făcut noi.*” Galateni 6.15: „*Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic*”, ci credința pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, care lucrează prin dragoste. Galateni 6.16: „*Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!*”. Unde mai rămâne chestiunea litigioasă? Întrebării i s-a răspuns. Cearta s-a terminat, decizia s-a luat, totul a fost împărțit, Legea, sabbatul, tăierea împrejur, totul a fost așezat acolo unde îi este locul, și în Noul Testament este iluminat din toate părțile și ne-a fost dat mai departe nouă ca orientare.

Frați și surori, același lucru se potrivește la toate chestiunile litigioase din timpul nostru. Dacă Dumnezeu ne dăruiește răspunsul din Cuvânt, atunci nu mai este posibilă nici o ceartă, nu mai este posibilă nici o știință mai bună. Atunci nu mai este nevoie să vină nimeni și să spună: „dacă tu nu crezi cele 7 tunete, atunci tu nu crezi mesajul!”. Nu, nu, nimeni nu trebuie să mai vină cu asemenea idei! Frați și surori, pe cât de adevărat este că Dumnezeu ne-a învățat prin Cuvântul Său și ne-a explicat Cuvântul prin Duhul Său și ne-a condus în tot adevărul, suntem noi rânduși să rămânem până la sfârșit în Cuvântul adevărului, până când ajungem de la credință la vedere.

Încă o dată, din 2 Tim. 2 - noi cu toții știm, mai înainte Pavel a vorbit și despre această temă, cum Imeneu și Filet și-au prezentat învățăturile false, afirmând că învierea ar fi avut deja loc. Și țineți-vă bine! Eu am întâlnit frați care mi-au spus – unul locuiește în Virginia – care mi-a spus: „Fratele Frank, învierea și răpirea au avut deja loc și tu ai rămas în urmă, pe acest pământ!” Și eu i-am spus: „Dar și tu ești încă aici!” „Da, dar eu sunt răpit și tu nu ești!” Eu i-am spus: „Un moment, dar cum vine asta?” „Eu am descoperirea și tu nu o ai!” „Un moment! Răpirea este însă realitate, este în legătură cu învierea morților.” Și răspunsul său a fost prompt: „Morții au înviat, mormintele erau denominațiunile moarte și noi am ieșit afară din mormintele denominaționale și am fost înviați. Și acum noi suntem în Împărăția de 1000 de ani.” Eu i-am spus: „Frate, a sosit momentul ca tu să mă conduci înapoi la aeroport!”

Frați și surori, pentru noi este de neînțeles, dar aici este miezul: cine nu respectă și nu primește Cuvântul lui Dumnezeu ca ultima autoritate, ca absolutul dumnezeiesc, se deschide

pentru toate răstălmăcirile care, câteodată, sau aproape întotdeauna sunt și împotriva rațiunii omenești. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru claritatea în Cuvântul Său, mulțumim lui Dumnezeu pentru descoperirea tuturor tainelor, mulțumim lui Dumnezeu fiindcă noi putem recunoaște timpul în care trăim, că noi am putut și putem citi scrisul de pe perete, că Domnul nostru nu trebuie să ne spună: „Semnele timpului sau soarele și vremea le puteți interpreta, știți când se va înnora și când plouă, dar semnele timpului nu le recunoașteți.” Noi și partea aceasta am înțeles-o: unirea au loc, în sfera politică și-n sfera religioasă și în economia mondială. În toate nu este altceva decât unirea marelui capital, totul aterizează în câteva mâini. Voi cu toții știți despre ordinea mondială, despre toate care sunt mai avansate decât știm noi, așa în general.

După aceea vedem și Israelul în strâmtoare. Nici o țară de pe pământ, nici un popor nu este într-o asemenea strâmtoare ca Israelul. Toată lumea arabă ar dori să înghită Israelul, sionismul să fie șters de pe hartă. Cumva trebuie, în ochii și după înțelegerea lor, ca Israelul să nu mai aibă nici un loc pe pământ. Eu întreb: „Cine stabilește? Dumnezeu sau oamenii?” Oamenii trebuie să fie cu toții bucuroși că Dumnezeu până acum le-a acordat timp, căci timpul se apropie de sfârșit și venirea Domnului este tot mai aproape. Noi am înțeles toate lucrurile privitoare la Liban și Israel. Zona de siguranță este acolo, pacea și procesul de pace își urmează cursul și în curând se va striga: „Este pace acum, acum nu mai este nici un pericol!” și atunci, așa cum este scris, va veni o prăpădenie neașteptată (necazul) peste ei, ca durerile peste o femeie însărcinată.

Frați și surori, noi vedem toate acestea ca o împlinire înaintea noastră. Și noi am înțeles că nu trăim doar în timpul de sfârșit, ci am ajuns la sfârșitul timpului de sfârșit. Când mă gândesc, în 1964, am fost pentru prima dată în Israel și în Beirut, în Liban și în anul 2000, am predicat în Beirut cu fratele Menard. Am fost în Aman, în Iordania și am vizitat regiunea și acum vedem cum prorocia biblică se împlinește și acest caz, până când Zaharia 12.3 își găsește împlinirea, că toate neamurile se vor aduna împotriva Israelului.

Frați și surori, dragi prieteni, timpul este înaintat, revenirea Domnului este aproape și noi mulțumim lui Dumnezeu încă o dată pentru introducerea în planul Său de mântuire dumnezeiesc și cum a scris Pavel atunci, în 2 Timotei 4: „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă ci îi vor gădila urechea să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.*” Aceasta este în contrast cu ceea ce a spus Domnul nostru, „*iată vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari.*” Unii sunt trimiși de Dumnezeu ca să slujească poporului lui Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu și să prezinte planul lui Dumnezeu, ceilalți vin de la sine, aduc la suprafață dezordine, dezbinare, prin răstălmăcirile și învățăturile lor. Astăzi, aici, în această zi mare pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o, eu cer tuturor fraților din toată lumea care se referă la Domnul, la cuvântul fratelui Branham, să părăsească și să uite tot ce nu este scris în Cuvânt și să se orienteze din nou la Cuvântul lui Dumnezeu. Să vestească doar ceea ce este scris în Biblie și restul, ei și noi cu toții, să le lăsăm în seama lui Dumnezeu. Eu nu sunt sfătuitoarea secret a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate face și va face ceea ce și-a propus. Eu sunt interesat înainte de toate de ceea ce face Domnul acum, în Biserică, și anume: ca noi să fim aduși înapoi la început.

Cum am spus noi deja ieri, noi nu putem să propovăduim doar Faptele Apostolilor 2.38 ci noi trebuie să propovăduim și versetul 39, și anume: „*Pocăiți-vă, (le-a spus Petru), și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*” Frați și surori, aceasta este prima predică. Eu îndrăznesc astăzi să spun că aceasta a fost predica-model, modelul pentru Biserica nou-testamentară. „*Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre*”. Să confirmăm iertarea primită, ca noi să putem face un legământ al unui cuget curat cu Dumnezeu, prin botez, după cum scrie Petru... Așa cum a scris și Pavel: „*cu Hristos să fim înmormântați și împreună cu El să înviem*”

într-o viață nouă.” Cum a scris Pavel de asemenea: „*acum nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine și ce trăiesc acum trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu.*” Cel mai bine se potrivesc la acestea cele două versete din Romani 14.10-11: „*Dacă trăim, trăim pentru Domnul și dacă murim, murim pentru Domnul. Așa că fie că trăim, fie că murim noi suntem ai Domnului.*”

Frați și surori, născuți din nou. Legea și-a împlinit datoria. Ne-a dovedit de toate păcatele, ne-a osândit, ne-a condamnat. Și după aceea, Domnul nostru a luat sentința asupra Lui. El nu a avut nici o vină, dar pe El a fost păcatul tău și păcatul meu. El n-a avut păcat, dar pe El a fost păcatul tău și păcatul meu. El, ca Mielul lui Dumnezeu, care a purtat păcatul lumii, s-a dus la cruce, pentru tine și pentru mine. „O, pune greaua povară pe care tu ai purtat-o atâta timp.” Tu să găsești pace cu Dumnezeuul tău. Domnul nostru strigă și astăzi cu glas tare: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați. Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre.*”

Haideți ca să ne întoarcem la început, la ceea ce am spus și la ceea ce am citit la început: „*Nu căutați Betelul, nu vă duceți la Ghilgal, nu mergeți la Beer-Șeba!*” Aceasta a fost odată! A fost odată! „*Căutați-Mă și veți trăi!*” Domnul spune în Isaia 55: „*noi să-L căutăm pe Domnul câtă vreme se poate găsi. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el*”. Astăzi, nimeni să nu plece din această încăpere, și în întreaga lume nimeni să nu plece acasă, fără ca să fie salvat, fără să fie mântuit, fără să fie binecuvântat sau fără să fi auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu suntem aici să pierdem timpul vostru sau timpul nostru ci noi suntem aici ca să răscumpărăm timpul, și să vestim Cuvântul adevărat.

Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru posibilitățile de a putea fi auziți în toată lumea, să fim văzuți și astfel se împlinește Matei 24.14: „*Evangelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, tuturor popoarelor.*” Nu a fost spus cum, ci că va fi predicată. Fie prin broșuri, prin călătorii misionare, fie prin transmisiuni, Cuvântul, Evangelia va mai fi propovăduită întregii omeniri încă o dată. Ferice de acela care are urechi ca să asculte ceea ce spune Duhul, bisericilor. Ferice de acei frați care au rătăcit, dacă ei reușesc acum să se desprindă din cursele dușmanului în care au ajuns prin răstălmăcirile proprii și au condus și pe alții în închisoare, să se elibereze prin puterea lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, conform Cuvântului din Scriptură: „*voi veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi*”.

Toți cei care și-au dedicat viețile Domnului Dumnezeu și care nu au fost încă botezați biblic, au astăzi ocazia să fie botezați, după această adunare. După această adunare, ei pot ca să fie botezați. Și toți aceia care doresc rugăciune, au posibilitatea aceasta. Eu mă gândesc astăzi într-un mod deosebit la fratele și sora Schneider, după adunare, veniți în față. Noi dorim să ne rugăm pentru voi și să-L rugăm pe Dumnezeu pentru binecuvântare, îndrumare și vindecare. Și toți ceilalți, care au de asemenea niște dorințe speciale pentru rugăciune, simțiți-vă liberi. Câteodată este nevoie de sprijinire în rugăciune și credință. Noi suntem aici ca să ne slujim reciproc. Noi nu suntem aici doar ca să vă vestim Cuvântul, ci să trăim confirmarea Cuvântului vestit cu toți aceia care au auzit și au crezut. Domnul nostru spune: „*crede doar și vei vedea slava lui Dumnezeu.*” În general este așa, că putem purta mai bine povara altuia decât povara proprie. Așa este și în viața pământească. Necazul altora noi îl putem purta ceva mai ușor decât necazul propriu. Dar frați și surori, Domnul ne-a dat făgăduința: „*Eu voi fi cu voi. Eu vă voi ocroti, până când voi împlini totul ce v-am făgăduit*”.

Haideți să fim atenți ca aceste „eu vreau” să le transpunem din inimă în fapte. „*Nu ce vreau eu, ci ce vrei Tu. Nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu. Facă-se voia Ta, Doamne!*” După aceea, făgăduința: „*toți care fac voia Tatălui Meu ceresc sunt frații și surorile Mele.*” Ps.22.23: „*voi descoperi Numele Tău fraților mei.*” Frați și surori, aceasta merge de la verset biblic la verset

biblic. Acest Cuvânt este o mină de aur. Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru Cuvântul lui cel sfânt și scump. Să uităm acești patru „eu vreau” ai dușmanului: eu vreau să mă înalț, vreau să fiu cineva, să fiu ceva, vreau să știu ceva. Și toți frații să mă ierte, dar toți frații care poartă învățături deosebite și le prezintă ca o descoperire deosebită poporului, au dorința ca să fie ceva, să știe ceva și să aibă niște ucenici proprii. Dar acest lucru este nebiblic. În acest mod se descoperă natura umană decăzută și dușmanul își are jocul lui cu oamenii până în ziua de azi, cu cei care nu se pot apleca sub mâna puternică a lui Dumnezeu. „Eu vreau să mă urc pe munte.”

Frați și surori, noi n-avem nevoie să urcăm pe Muntele Nebo sau pe Muntele transfigurării sau pe un munte oarecare. Noi avem nevoie doar să-L ascultăm pe Acela care ne vorbește, doar Cuvântul pe care El ni l-a descoperit. „Mă voi înălța deasupra norilor. Vreau să mă fac asemenea Celui Prea Înalt.” Și, după aceea, cu o singură lovitură a avut loc căderea. Așa este și situația cu toți frații noștri care n-au fost atenți, care n-au lăsat ca Cuvântul să fie valabil pentru ei și pentru ceilalți și din înțelepciune proprie au căzut și au dat mai departe ca descoperire au vestit gândurile proprii și le-au prezentat ca fiind o descoperire. Aceasta [Biblia] este descoperirea completă și desăvârșită a Domnului nostru. Și tot ce a avut Dumnezeu să ne spună, El ne-a spus. Noi așteptăm împreună desăvârșirea minunată și dovada în mijlocul nostru.

Așa cum noi am spus-o deja: „*Nu căutați Betelul*” nu mergeți în acele locuri unde s-a întâmplat ceva deosebit. De exemplu, când am predicat în New York, când am fost în recepția hotelului, [am întrebat] dacă acest bărbat amabil a auzit cândva de fratele Branham, căci eu am știut că fratele Branham a avut adunări deosebite în New York. Acest bărbat s-a uitat la mine și a spus: „Branham? William Branham?” Am zis că da. „Un moment!” S-a dus în camera din spate și a venit afară cu o fotografie cu semnătura fratelui Branham pe care el i-a dat-o acestui bărbat pe fotografia aceasta. I-a dat-o personal. Dar din acest motiv eu nu trebuie ca să fac pelerinaj la hotelul acesta. Eu am luat fotografia ca un cadou.

Dar eu sper ca noi să fi înțeles: „nu mergeți în Betel, nu mergeți la Ghilgal sau Beer-Șeba, nu mergeți acolo unde Dumnezeu s-a descoperit cândva, în trecut.” Dacă eu spun astăzi: „Haidem să ne adunăm acolo unde acum primim descoperirea lui Dumnezeu, unde noi în timpul prezent trăim că Domnul este lucrător în mijlocul nostru prin Cuvântul Său și prin Duhul Său!” Pentru noi nu este valabil: „Eu am fost” ci Marele „Eu sunt”, care a spus: „*Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.*” El este cu noi. Iubiți frați din alte țări, fiți mângâiați, fiți binecuvântați! Din toate țările, din toate limbile, din toate națiunile, fie ca toți frații slujitori să fie binecuvântați de Dumnezeu. Fie ca ei să primească claritate prin adevăr și descoperire prin Har și fie ca toți să se deprindă din cursele, din capcanele pe care le-a întins dușmanul. Și toți ceilalți oameni care au fost prinși fie ca ei să se elibereze și să se întoarcă în libertatea copiilor lui Dumnezeu. Aici nu este spus: „tu trebuie să faci cutare lucru”. Aici este vestit Cuvântul și restul o lăsăm în seama lui Dumnezeu. Și Duhul Lui lucrează în mijlocul nostru și Cuvântul împlinește scopul pentru care a fost trimis. Dumnezeului Atotputernic îi aducem cinstea, lauda, căci El ni s-a descoperit în Isus Hristos, Domnul nostru și El ne-a vorbit prin Cuvântul Său și ni l-a descoperit în toate detaliile. Lui, Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, singurului Dumnezeu adevărat și viu îi aducem lauda.

Ultima dată a fost spus aici, Domnul Dumnezeu și-a luat timp, l-a vizitat pe Avraam, cu cei doi îngeri. Cei doi îngeri s-au dus la Sodoma, dar Domnul a rămas cu Avraam. Și i-a dat făgăduința: „*peste un an, pe vremea asta Eu voi veni la tine și tu vei avea un fiu.*”. Eu o scriu în broșura cea nouă, dar o spun și astăzi, aici, fiindcă a fost reamintit ca să o spun: de 100 de ori, fratele Branham a vorbit despre cort, despre Avraam și Sara, până în 17 martie 1963. Și de 9 ori, în total, a accentuat fratele Branham că ceea ce s-a întâmplat atunci la Avraam și ce s-a întâmplat

în slujba lui Isus Hristos, Domnul nostru ca Fiul omului, se repetă în slujba lui. Se poate citi (reciti) și în Ioan 1, cu Filip, Natanael, cu Simon Petru, se poate reciti și în Ioan 4. În total, fratele Branham de 9 ori s-a întors cu spatele la adunare și Dumnezeu i-a descoperit cine era persoana, cum este îmbrăcată, de unde vine... Și apoi accentuarea: „ca voi să știți că același Domn este astăzi prezent și același semn are loc este făcut în fața celor aleși, celor credincioși, cum s-a întâmplat în timpul lui Isus Hristos.” Frați și surori, Dumnezeu și-a confirmat Cuvântul, Dumnezeu Și-a trimes robul și prorocul Său, dar nu ca să se facă un dans în jurul lui sau să i se ridice un monument, ci ca noi să fim introduși în Cuvântul profetic, să fim incluși în planul de mântuire al Dumnezeului nostru și astfel prin harul Său și Duhul Său să fim introduși în tot adevărul. Lui, Dumnezeului Atotputernic, îi aducem cinstea și lauda. El să-și fi luat timp pentru noi azi și să ne fi vizitat ca răsăritul de sus și să ne viziteze în continuare prin Har. Cei pierduți să fie salvați, cei bolnavi să fie vindecați, cei legați să fie eliberați și să ne dăruiască tuturor pacea cu Dumnezeu. El să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi! Amin!

Haideți ca să ne ridicăm pentru rugăciune. Înainte ca să ne rugăm, noi dorim să cântăm: „O, dragostea lui Dumnezeu, atât de plină și atât de liberă, din trecut și până astăzi este nouă.”

Eu mi-am pus întrebarea dacă am putea ca să cântăm și „Eu sunt atât de bucuros fiindcă vine Mântuitorul meu și mă ia acasă.” Câteodată situația noastră nu arată chiar atât de bine, dar în inimile noastre noi gândim în acest mod.

Ne aplecăm capetele noastre și ne rugăm liniștit. Lăsați-mă să vă întreb astăzi dacă sunt câțiva aici care într-un mod conștient doresc ca să-și dedice viețile Domnului. Chiar dacă nu chemăm în față, Domnul vă cheamă să veniți la El, dar deschideți-vă gura voastră, chemați-L cu voce tare, căci astfel este scris în prorocul Ioel: „*cine va chema Numele Domnului va fi mântuit.*” Înainte ca noi să trăim mântuirea și să ne rugăm pentru aceasta, noi trebuie să recunoaștem că noi am fost născuți în păcate, despărțiți de Dumnezeu și am fost dedicați morții, că suntem pierduți. Noi am fost pierduți; și după aceea să recunoaștem că există doar o singură salvare, și aceasta este în Isus Hristos, Domnul nostru. Numai cine a fost dovedit de păcat în prealabil de Duhul lui Dumnezeu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, care își recunoaște propriile păcate și încălcări ale legii, și se vede așa, ca pierdut, poate să-L cheme cu adevărat pe Domnul, ca Mântuitor.

Este așa ca și când Petru ar umbla pe mare și privește la valuri și se scufundă, dar Domnul vine și îl prinde de mână și îl ajută. Domnul însuși este Salvatorul. Dar voi trebuie să vă vedeți ca pierduți, ca și condamnați de Dumnezeu și să recunoașteți. Și după aceea, să priviți la Golgota unde Domnul nostru a luat asupra Lui toată vina și toate păcatele noastre și pe crucea de pe Golgota, El a strigat: „*S-a isprăvit!*” Astfel s-a împlinit ceea ce a spus și Pavel: „*Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu El Însuși.*” Și cum este scris: „*Dumnezeu ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Și noi vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos, împăcați-vă cu Dumnezeu*” Abia după aceea a urmat și chemarea adresată Bisericii-Mireasă ca să iasă afară din tot ce nu este în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce te ține încă legat cu multe curse capcane și lațuri, fie în sfera naturală sau duhovnicească, astăzi decizia a fost pusă în inimile noastre din partea lui Dumnezeu. Începând de astăzi, nu ce vreau eu, nu cum vreau eu, ci așa cum dorești Tu, o, Dumnezeule, și ce dorești Tu. Facă-se voia Ta în viața mea, spre lauda Numelui Tău! După aceea, noi conform Evrei 10 suntem în această voie a lui Dumnezeu, sfințiți odată pentru totdeauna. Dar numai în voia lui Dumnezeu. Domnul, Dumnezeul nostru, să ne dăruiască harul, în dimineața aceasta, noi suntem în prezența lui Dumnezeu.

Haideți să mai cântăm „Har, har” și „Eu îl iubesc”. După aceea ne vom ruga. Fiindcă mulți cunosc limba engleză, noi cântăm „Îl iubesc” și în limba engleză.

Înainte de a ne ruga, eu doresc ca toți care vor să fie incluși în rugăciunea aceasta să ridice scurt mâinile lor. Câteodată este mai ușor să vă decideți în felul acesta. Sunt multe mâini ridicate.

Dumnezeul cel Mare, Tu ai vorbit cu noi și noi Te-am înțeles, fiindcă Tu ne-ai deschis înțelegerea pentru Scripturi. Tu ne-ai dăruit deosebirea prin Har. Deosebirea între Cuvântul original în care este viața și răstămacire, în care ste moartea. Tu ne-ai descoperit, ca noi să Te urmăm, să nu rămânem în întuneric, ci să avem lumina vieții. Și noi am trăit-o! Tu ne-ai scos din întuneric și ne-ai pus în lumina Cuvântului. Noi îți mulțumim și pentru 1 Tes. 5.4: „*voi, frați preaiubiți, nu sunteți în întuneric, astfel încât această zi să vină peste voi ca un hoț*”. Iubitul Domn, Cuvântul Tău a devenit lumina pentru picioarele noastre și o lumină pe căile noastre. Credinciosule Dumnezeu, salvează, eliberează, vindecă, binecuvântează! Întinde-ți brațul. Tu știi de ce avem nevoie și în Tine ne este dăruit totul. Cum să nu ne dăruiască Dumnezeu nouă totul? Credinciosule Dumnezeu, Tu ți-ai făcut timp să vii la noi și ești cu noi așa cum ai făgăduit, până la sfârșitul lumii. În special, în adunările pe care Tu ni le dăruiești, unde Tu vorbești direct cu noi și ne deschizi înțelegerea pentru Cuvântul, în toate sferile, chiar până la adâncimile dumnezeirii pe care le cercetează Duhul. Iubitul Domn, noi acum Te rugăm pentru toți frații care s-au rătăcit și care duc și pe alții în eroare. Noi Te rugăm, o, Doamne, ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze și să se odihnească peste noi într-un mod deosebit, ca noi să putem vesti tuturor eliberarea și libertatea în Numele Tău, conform Cuvântului Tău.

Acum noi Ți-i aducem pe toți aceia care doresc ca să-și dedice viețile lor Ție, și Ți-i predăm Ție acum. Primește-i, acceptă-i, o, Doamne, încoronează-i cu harul Tău, cu mila și îndurarea Ta, fie ca Duhul Tău să dea mărturie că au devenit proprietatea Ta.

Iubitul Domn, noi Te rugăm de asemenea pentru toți aceia care doresc să fie botezați. Binecuvântează-i și fii Tu cu ei, ca ei să-și dea seama într-un mod conștient că ei vor fi înmormântați împreună cu Tine în moartea Ta. De-asemenea, împreună cu Tine să învieze într-o viață nouă. Ție, Dumnezeului Atotputernic, Îți mulțumim din toate inimile noastre pentru puterea sângelui Tău, Cuvântului Tău și Duhului Tău, căci trei sunt care mărturisesc. Ție, Dumnezeului Atotputernic, îți aducem din nou lauda și cinstea fiindcă Tu îți zidești o Biserică, cu toate slujbele și cu toate darurile, ca la început. Îți mulțumim! Și precum Ți-ai desăvârșit lucrarea în a șaptea zi și Te-ai odihnit, tot astfel acum, la sfârșitul epocii a șaptea, acum la sfârșitul timpului de har, Tu vei desăvârși lucrarea Ta cu biserica Ta. Și, după cina de nuntă, vom împărăți 1000 de ani și vom avea liniște. Atunci Satana va fi legat. Iubite Domn, și noi astăzi, legăm toate puterile satanei și vestim libertatea tuturor acelora care cred acum, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru! Aleluiah!

Frați și surori, haideți să mai rămânem câteva minute sau secunde și să mulțumim acum Domnului, fiecare din inima lui.

Dumnezeule mare, Tu ești în mijlocul nostru, Tu ai salvat, Tu ai mântuit, Tu ai ajutat, Tu ai dăruit înțelegere, ai dat descoperire și ungere, Doamne, poporul Tău este adunat, turma Ta răscumpărată prin sânge, Biserica Ta, Trupul Tău, o, Dumnezeule, Tu să ai calea Ta cu noi toți. Aleluia! Slavă lui Dumnezeu!